

Ραψωδία

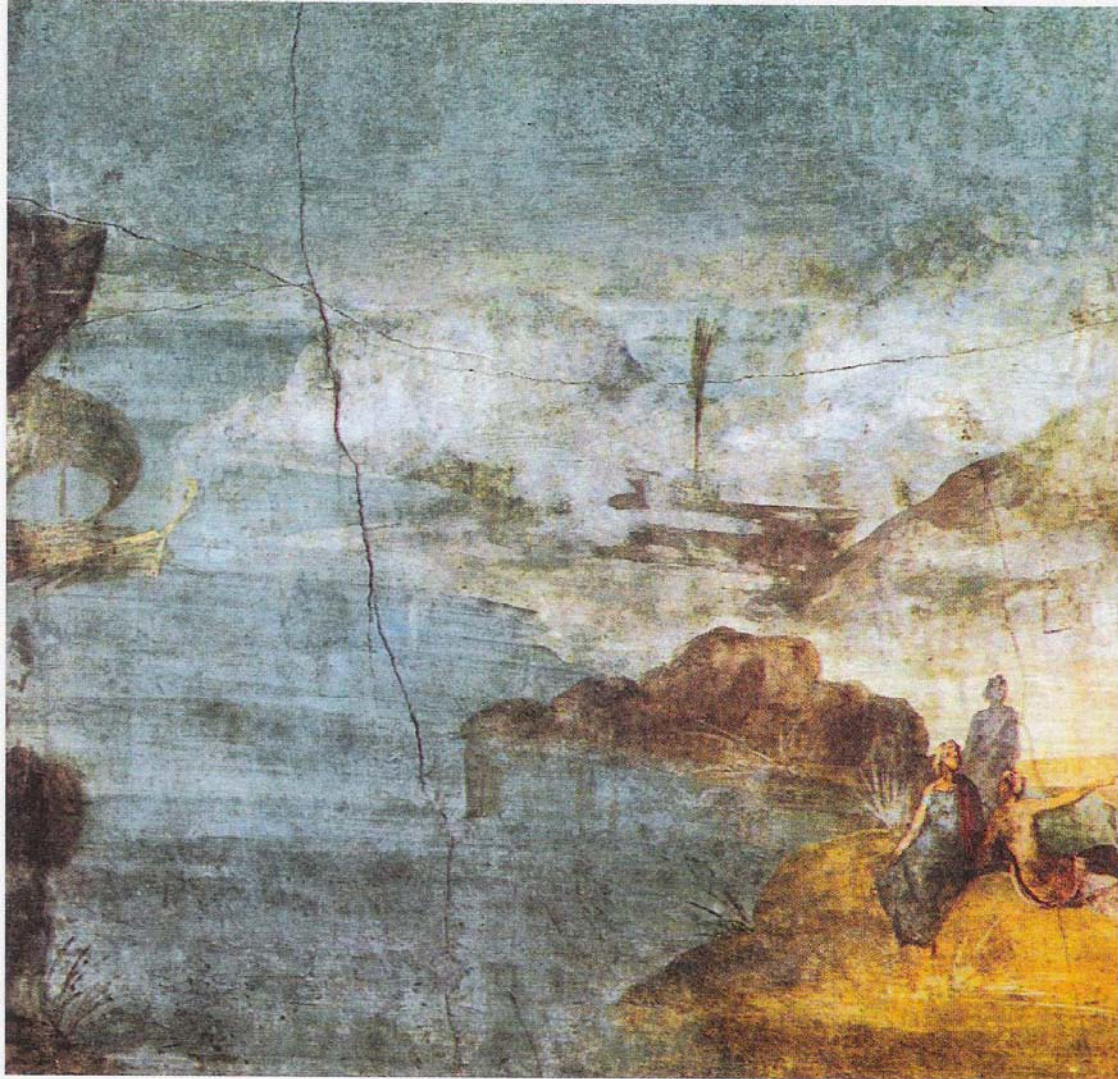
Στους
Ζηλωτές*
της Θεσσαλονίκης

**Μέλη μερίδος αποβλεπούσης εις Κοινωνικάς μεταρρυθμίσεις σχηματισθείσης τον 14^ο αιώνα εν Θεσ/νίκη ής και εγένετο η μερίς αυτή κύρια το 1341 επιβάλλουσα κοινωνική ισότητα. Η εξουσία αυτής διετηρήθει μέχρι το 1349. (επίτομο Εγκυκλοπαιδικό λεξικό Ελευθεροδάκη σελ. 1260)*

Intelletto d'amore"

"Donne che avete

Δάντης

Ο Οδυσσέας αράζει στο νησί της Κίρκης. Οι τρεις γυναικείες μορφές που κάθονται στην ακρογιαλιά είναι οι τρεις μοίρες.

(Τοιχογραφίες του Ιου αιώνα π.χ.. από το σπίτι στο λόφο Esquilino στη Ρώμη)

Βράδυ στο νησί Αΐσια. Πανσέληνος. Ακούγεται μόνο ο Φλοίσβος. Αγκαλιασμένος με ένα ακρόπρωρο ένας ναυαγός πλησιάζει το ακροθαλάσσι. Ανασηκώνεται με πολύ κόπο στο γιαλό. Διακρίνει μέσα στο νησί μια πυρά, που φωτίζει την Προμετωπίδα ενός Ανακτόρου. Τρικλίζοντας από την κούραση την πλησιάζει. Βρίσκεται μπροστά σε μια ιέρεια ντυμένη στα μαύρα. Οι ανταύγειες της πυρράς δίδουν διάφορους φωτοχρωματισμούς στο πρόσωπό της. Ανήσυχη, αναδεύει δρόγες σ' ένα ασημένιο αμφορέα που αγκαλιάζεται από τις φλόγες, πάνω του είναι γραμμένα: "Αν δεν εμπιστευθείς τους Ανθρώπους, αυτοί ποτέ δεν θα σε εμπιστευθούν". Στα πόδια της μια Βασιλική τίγρης, ο ναυαγός κοντοστέκεται. Η τίγρης τον κοιτά σαν να αναγνωρίζει έναν οικείο. Η ιέρεια ανασηκώνει το βλέμμα της στην Σελήνη. Ακούγεται ψιθυριστά να λέει:

Ιέρεια Μήνη γλωμή

μισοσβησμένη πίσω από τα νέφη
συντρόφειμέ με απόψε.

Ναι, μην αναπαύεσαι
μέσ' την αδυναμία σου.

Ναι, εγώ από το νησί μου
σε ξυπνώ από τον λήθαργο
για να μ' ακούσεις.

Ναι, εγώ η αδελφή σου
δεν σου επιτρέπω τον ύπνο
της εφησύχασης

και σε καλώ
μ' όλη την μεγαλοπρέπεια
των πληγών μου
για συνομιλία.

Τώρα
την Βαλπουργιανή* τούτη νύχτα
ν' ακούσεις
την προδοσία
που έμπηξαν
στα στήθη μας

**Βαλπούργα: Αγία της Καθολικής Εκκλησίας προστατεύουσα κατά παράδοσιν τους ανθρώπους από την μαγανεία. Έζησε κατά τον Η' αιώνα. Η εορτή της 1 Μαΐου συνέπιπτε με την εορτή του έαρος (Βαλπουργιανή νύξ) καθ'ην ως επιστέυτο επιτέλουν όργια συνεργόμενοι επί του όρους Βροκκέν ή Βλόκσβεν. (επίτομο Εγκυκλοπαιδικό λεξικό Ελευθερουδάκη)-Σκόπιμος αναχρονισμός-*

τα γεννημένα
μεσ' από τα
 σπλάχνα μας
παιδιά μας.
Εμέ την τίκτουσα
και την δίδουσα
πνοή μεσ' από τα στήθη μου.
Εμέ των Αμαζόνων
 την υστάτη Βασίλισσα
θέλησαν ταπεινώση...
Εμέ. ..
Παθιασμένοι
 οι Κανίβαλοι
 απ' την μερόνυχτη μάχη
ορμούσαν, παλλακίδες
στις ομοκοιμώμενές μου
για να 'βρουν...
Κείνη την τρομερή
χειμωνιάτικη νύχτα...
Στ' απόκρημνα παράλια
 του Πόντου...
Και με τον Εωσφόρο
μόνη απέμεινα.
Ντυμένη με τα υπολείμματα

της πανοπλίας μου
που δεν ξεχώριζαν
απ' τις λαβωματιές μου.
Τα αίματα των τελευταίων
συντροφισμών μου...
Και των εχθρών μου
τα αίματα...
Και σαν όλα τα βράχια
γέμισαν μάτια λύκων
και σπιλέτα ανδρικά
ζητώντας όχι το σώμα μου
μα την πνοή μου
εγώ τους έφτυσα
ορμώντας με τη φοράδα μου
στα κύματα
της Μαύρης Θάλασσας
που την ίδια στιγμή
πάσχιζαν να φωτίσουν
οι Κεραυνοί του Δια
.....
Εμέ
που ο Ποσειδώνας
αγκάλιασε απωθώντας τα
κύματα που μέσα τους

όρμησα να χαθώ.

Εμέ που ο Ωκεανός
ονόμασε προγονή του
και με έστεψε Βασίλισσα
στο νησί της Ανατολής.
Με μόνη μου υπόσχεση
να ονομάζομαι για λίγους αιώνες
Κίρκη.

Εμέ που ο Ήλιος
διάλεξε κόρη του συνερευνητή.

Εμέ οι προδότες
του στήθιού μου το γάλα
παθιάζουν να κλέψουν.

Τη μήτρα μου
πασχίζουν να μολέψουν.

Τους μηρούς μου
που τους κανάκευαν
λυσσάνε να δαγκάσουν.

Εμέ που εννιά μήνες
τους θρέφω.

Κι άλλους τόσους
τους Βυζαίνω.

Εμέ.

Ει εσείς προδότες...

Ναυαγός Γλυκεία μου Ιθάκη...

Ιέρεια Ποιος Βέβηλος

κρυφακούει
τους μύχιους ψίθυρους μου;
Ποιος άνομος
τολμά να κατασκοπεύει
αυτό που δε δύναται
ν' αντικρίσει;

Ναυαγός Αν θες ν' αντικρίσεις

Βέβηλο κι άνομο
αλλού το βλέμμα σου.

Ιέρεια Βδελυρέ χαμαιλέοντα

Τώρα θα μετανιώσεις
για όλες σου τις αδυναμίες

Ναυαγός Ή θα γελάσω ύστερα από πολύ καιρό.

Για την παραξευεμένη σου όψη
που θα ψάχνει,
για κάτι που δεν υπάρχει
εντός μου.

Κι όσο θα ψάχνει
τόσο θα χάνεται στο φως της καρδιάς μου.

Κίρκη Τον Οδυσσέα

θωρεί η ματιά μου;

Οδυσσέας Θέλεις ακόμα ν' αμφιβάλλεις;

Κίρκη Πλησίασε γρήγορα

την Εστία
που τούτη την στιγμή
είναι δική μας.
Έλα κοντά μου ξέφρενε Οδηγητή.
Γιατί καθώς βλέπω
με τα θεϊκά μου μάτια.
Μα την αλήθεια
τούτη τη στιγμή.
Δεν είναι να καυχάσαι
για τη δύναμη σου...
Τα αίματα της ψυχής σου
συναγωνίζονται
ποια θα πεταχτούν γρηγορότερα.
απ' τις πληγές σου.

Ο Οδυσσέας καταρρέει.

Κίρκη Τα θεϊκά μου βότανα

ανήμπορα πια να σε γιάνουν.

Τούτο μπορούν μόνο

τα Χείλη μου.

Σαν κοινωνούν με την καρδιά μου.

Η Κίρκη σκύβει, γονυπετεί, εναποθέτει τρυφερά το κεφάλι του στην αγκάλη της. Τρυφερά τον ασπάζεται στο μέτωπο και ύστερα παρατεταμένα στα χείλη. Σταματά να τον φιλά μόνο όταν αφυπνίζεται.

Οδυσσέας Ποιος δρόσισε

με νέκταρ τα Χείλη μου...

Ποια είσαι εσύ

που δύνασαι τι ανέλπιστα;

Ω ομορφιά: εκθαμβωτική

απαστρέπτουν τα μάτια σου.

Μέσα στις κόρες τους

βλέπω να παιχνιδίζουν όλοι οι θησαυροί

του Σύμπαντος.

Μα τι ρωτώ;

πως ν' αμφιβάλλω.

Όλη η πλάση έρχεται

και με φιλά

μέσα στη θέρμη
της αγκαλιάς σου
με των φιλιών σου
το Νέκταρ.
Ευγνωμονώ σας θεοί.
Που η μέχρι εδώ
Οδύσσειά μου
μέσα από το καθαρτήριο
του Αγώνα
μ' οδηγεί στο αγκάλιασμα
του μισού μου χαμένου
μέχρι τώρα κορμιού.
Ιδού γιατί Κονταροφόρα
Προστάτιδα μου
εμείς οι μελλούμενοι Θεοί
τολμήσαμε να βαδίσουμε
απ' όλα τα ζα
που Βυζαίνουν τον πρώτο τους
χρόνο
όρθιοι μ' ορθή την κεφαλή.
Γιατί μόνο εμείς φτάσαμε
ν' αγκαλιαστούμε με το ταίρι μας
"Ψυχή τε και σώματι"
και σαν σάρκα μια

με τέσσερα πόδια
και τέσσερα μάτια
να πορευόμαστε
στις ατραπούς της Παντογνωσίας.

Ο Οδυσσέας γέρνει στο στήθος της. Αυτή σε λίγο τον πιάνει από το χέρι και τον οδηγεί στον Βωμό - κλίνη, που είναι στα πρόθυρα του ανακτόρου.

Κίρκη Έλα μονάκριβε

στην κλίνη μας.
Να σμίξει η χαρά μας.
Να λιώσει ο πόνος των πληγών
των δωρισμένων
από την ξέφρενη πορεία σου.
Κι ευλαβικά να καταχτήσουμε
ο ένας τ' αλλουνού
την πλήρη εμπιστοσύνη.

Χορός Άξιος, Άξιος.

Ο άνθρωπος

Άξιος να ανέβει

στην Βασιλεία των Ουρανών.

Άξιος να κοινωνήσει τον Έρωτα.

Άξιος να γνωρίσει τη Σύμπαντη Σκέψη.

Άξιος να νιώσει τη Σύμπαντη Δύναμη.

Άξιος να στολιστεί τη Σύμπαντη Ομορφιά.

Άξιος να δонηθεί απ' τη γλυκύτετη μουσική

της αναδημιουργίας του Πνεύματος.

Εντός του.

Η Κίρκη επί της κλίνης τον κοιμίζει στην αγκαλιά της. Αφυπνιζόμενος ο Οδυσσέας ακούει να του λέει ψιθυριστά.

Κίρκη Άργησες τόσο πολύ

κουράστηκα τόσο πολύ.

Αμέσως μετά η Κίρκη πέφτει εις ύπνο Βαθύ.

Οδυσσέας Τούτο λοιπόν είναι το σώμα μου

το χωρισμένο απ' το δικό μου;

Τούτο το πρωτόγνωρο για τα μάτια μου

μα τόσο οικείο για την καρδιά μου που πότερο
θαρρώ

απ' το δικό μου γνωρίζω;

Ποια γαλήνη πρωτόγευστη

ημερεύει το πνεύμα μου;

Πόσο οικείος μου φαίνεται ο δρόμος μας

τώρα

που οι προκλητικές του δυσκολίες

όμοια με βουνό τρισεύγενο καταντικρύς σε
λιθαράκι

καθρεπτίζεται.

Στο κάτοπτρο του λογικού μου.

Μπροστά στη μέχρι τα δω πορεία μου!

Ω θεϊκά μορφή γαληνεμένη
έκθαμβος μπροστά σου
ευλαβικά προχωρώ
να κοινωνήσω την ουσία σου.
Που αναπόσπαστη
αυτή σταγόνα
από το Σύμπαντο Ποταμό
βρέχει τα χείλη μου.
σκορπίζοντας δύναμη στο τελευταίο μου
μόριο.

Η Κίρκη αφυπνίζεται και με αργές κινήσεις κατέρχεται τις βαθμίδες της κλίνης-βωμού.

Κίρκη Δεν είσαι ερωτευμένος

με το σώμα μου.
Μα με την παθιασμένη μου καρδιά
που όμοια με τη δική σου
λαχταρά την αλήθεια. ..
Έλα λοιπόν σιμά μου
να σου ιστορήσω
τα πόσα διδάχθηκα
αντάμα στη μοναξιά μου...
Συ ο σπόρος της μήτρας μου

να σηκώσουν
την ευθύνη της Σύμπαντης Σκέψης
Μονομαχώντας με τους Μινώταυρους...
Τολμούν να πορευτούν στους σκοτεινούς
ατέρμονες
λαβυρίνθους μας...
Έχοντας οδηγό
το μίτο της Γενναιότητας.
Περιφρονούν το πότε
θα τελευτήσει η μορφή τους.
Αταλάντευτα βαστούν
στην καρδιά τους
την απόφαση
Να παραδώσουν τη σκυτάλη
της ευθύνης.
Όρθιοι μ' ορθή την κεφαλή.
Στεφανωμένοι από τον πιο άξιο κριτή
την Αυτογνωσία
ότι δεν πρόδωσαν
τον εαυτό τους.

Κίρκη Εδώ σ' αυτήν την γυάλινη σφαίρα
πλησίασε να σου δείξω.
Αυτά που σα δώρα

αναπάντητα

άπειρα πολύτιμα

και αφειδώλευτα δοσμένα.

Μας ιστορεί

η καρδιά μας

η ομιλούσα

μεσ' από τα άδυτα

της ουσίας μας.

Εδώ σαν απόδειξη της αλήθειας

που σου μιλώ

να ολοζώντανη

η οπτασία

της κεφαλής της Μέδουσας.

Η φοβερή της κεφαλή

να ολοζώντανη

δείχνει

Τις διδαχές

που ο Μύθος

κρύβει.

Η μορφή η αποτρόπαια

η μέλλουσα ν' ανανεωθεί

και αδημονούσα να συντριβεί

Πρέπει να τελετήσει

για να πετάξουν λευτερωμένα

ο πήγασος και το Χρυσό Σπαθί *

Και μόνο αυτός που αγκαλιάζει

Τον Άδη από το μέγα του πάθος

για την ζωή.

Την κυνεή του φορώντας

Ν' αναστήσει το αύριο.

Μπορεί. .

Γιατί γεμάτος βαθύτατη περηφάνια.

Κοιτά την αλήθεια

με άπειρη σεμνότητα.

Και μόνο αυτός που δεν ολιγωρεί

μα τολμά να διαλέξει

από τις Φορκίδες τη μια

που τον περιμένει.

Μπορεί...

Και μόνο αυτός

που τολμά την στιγμή

που του φανερώνεται η δυνατότητα.

Μπορεί. .

Γιατί μέσα από το κάτοπτρο

της άμυνας της Σοφίας.

Δεν εκδικείται μα λευτερώνει.

Κρατώντας θερμή την Καρδιά του

Χρυσάωρ: υιός του Ποσειδώνα και της Μέδουσας σύμφωνα με τη μυθολογία.

άορ=ζήφος - χρυσ-άορ = χρυσό ζήφος

Λεξικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας -Ιωάννου Σταματάκου. Νομίζω ότι ο αρχέγονος μύθος πρέπει να μιλούσε για δύο δώρα που αναδύονταν από τη Μέδουσα: ένα άσπρο όλογο και ένα χρυσό σπαθί.

όταν καλά μασκαρεμένοι οι κίνδυνοι
απειλούν με μύριους δόλιους
τρόπους
Αυτήν να μαρμαρώσουν.
Και μόνο αυτός
αξιώνεται
στην αιγίδα του
την κεφαλής της Μέδουσας
να φέρει
Που εκεί σαν άμυνα
όμοια ομορφιά
μ' ένα τεράστιο ρουμπίνι
αποκτά.
Να πως φυλαγμένος ο Μύθος
Στην αργυρή την Κίβισι
πορεύεται τους αιώνες.
Ένας οδηγός
που οραματίστηκαν
οι σύντροφοι μας.
Οι κοινωνούντες
με την Συμπαντική Αλήθεια
Και δυνάμενοι
να την φυλάξουν
Μέσα σε μύθους γριφώδεις

ωραίους μαγικούς.
Πάμε λοιπόν αντάμα
Να λευτερώσουμε
Τα τόσα που
Μ' άπειρους κόπους
και θυσίες
και κινδύνους
στόρισαν οι σύντροφοι μας
τις μέρες που πέρασαν.
Ταυτίζοντας τα λόγια τους
με τη σημερινή του πνεύματος μας
Δύναμη
.....
Πνεύμα του φλεγόμενο Ήλιου
οδήγησε μας και
που δεν φθάνουν οι ακτίνες σου.

Οδυσσέας ...Συ ήσουν που φύλαττες

Τα ποθούμενα από τον εντός μου
πολεμιστή όπλα....
Στεφάνωσε με....

Κίρκη Εδώ στο σημείο τούτο

της ατραπού σου.

Είναι που δεν χωρεί
διόλου ανυπομονή.
Ναι στα μύχια της ψυχής μου
φυλάττω τα όπλα
που μου ζητάς.
Και δεν θα σου τα εμπιστευτώ
ούτε μια στιγμή πριν
διακρίνω μέσα στο βλέμμα σου
Τη λύτρωση
από κάθε επιθυμία
εκδίκησης.
Πριν διακρίνω στην καρδιά σου.
Την ίαση των πληγών
των δωρισμένων
στα πεδία των μαχών σου.
...Αν νιώθεις πως ήλθε η ώρα.
Σε καλώ για την ύστατη
δοκιμασία
πριν σου τα εμπιστευτώ.

Οδυσσέας Σ' ακολουθώ.

Κίρκη Σα θες ν' αρνηθείς τη μορφή σου.

Αφού τούτη πιστεύεις

πως τέλεψες το έργο της.
Και τολμάς να μετεωρισθείς
πάνω σε σκοτεινή κηλίδα
για ν' αποχτήσεις τη νέα σου όψη
Πρέπει να μπεις μέσα στ' ανάκτορα
μου και να βαδίσεις στην κεντρική
σκοτεινή Αίθουσα
Όπου χρόνια και χρόνια.
Ομόρφαινα τον εαυτό μου
για να 'ναι αντάξιος
τούτης της στιγμής.
Εκεί θα σε περιμένω
μ' όποια μορφή δοκιμασίας
μου δωρίσει ο Δίας.
Συ αφού το ποθείς
καλείσαι κοιτώντας με
στα μάτια
και πλησιάζοντας με
να με φιλήσεις στα χείλη.

*Η Κίρκη βαδίζοντας αργά εισέρχεται στ' ανάκτορα της. Κατευθύνεται
προς την κεντρική αίθουσα. Εκεί προσκυνά το βωμό που έχει αφιερωμένο
στην Αφροδίτη.*

Κίρκη Θεά του έρωτα.

Συ που γνωρίζεις
με πόση αυστηρότητα
σε λατρεύω.
Τύλιξε με της αγάπης μου
τον μανδύα
Αυτόν που εσύ όρισες
για ταίρι μου.
Και στην δοκιμασία
του υπέρτατου Δια.
Να φωτισθεί η τελευταία
πτυχή της ψυχής του.
Και αυτός να οράται
τον εαυτό του
περήφανος
με το χαμόγελο του Νικητή.
.....

Χορός Μ' άπειρη ευαισθησία

Κρατούμε στα χέρια μας.
Τις μορφές τις αταλάντευτα
πολεμούσες.
Ίνα εγγίξουν την ουσία μας.
Και δεν υπάρχει γι' αυτές ατραπός

που να 'ναι ευκολοδιάβατη.

Τα δώρα μας

όλες οι δυσκολίες

που τις ενδυναμώνουν.

Και το ύψιστο δώρο μας.

Η φωτιά

που καίει κάθε παλιό

που δεν τους ταιριάζει.

Στη δοκιμασία τούτη

του εκλεκτού μας

πρότερο πονάμε εμείς.

Για τούτο

η αυστηρότητα μας

Απόλυτη.

Ο Οδυσσέας εισέρχεται και αυτός στα ανάκτορα. Ανοίγει την θύρα της κεντρικής αίθουσας. Μέσα στο πυκνό σκοτάδι διακρίνει την σκιά μιας Βασιλικής κόμπρας πάνω στον βωμό.

Την πλησιάζει...

Οδυσσέας Σαν τι να 'χω να φοβηθώ

αφού όλα τα νιώθω

να υπάρχουν εντός μου.

Καμιά αμφιβολία

δεν σκιάζει το νου μου.
Από δω είναι ο δρόμος μου
αφού τούτο το σημείο
της Ατραπού μου
είναι το πιο δύσκολο
απ' όσα μέχρι τα δω πέρασα.

Αργά-αργά μ'επισημότητα και ακλόνητη αυτοπεποίθηση πλησιάζει ακόμα περισσότερο την Κόμπρα. Και ενώ αυτή ανορθώνεται επιθετικά, σκύβει να την φιλήσει στο στόμα. Με μια αστραπιαία κίνηση μπήγει τα δόντια της στα χείλη του. Κλονίζεται και παραπατά. Αλλά δεν πέφτει. Η κόμπρα Κατεβαίνει από τον βωμό και γλιστρά έξω από την αίθουσα. Αστραπές και βροντές συγκλονίζουν την αίθουσα.

.....
Εισέρχεται η Κίρκη ντυμένη στ' άσπρα και με λευκά άνθη στα εβένινα μαλλιά της. Αγκαλιάζει τον έτοιμο να καταρρεύσει Οδυσσέα. Αυτός ακουμπά το κεφάλι του στον ώμο της. Σιγά-σιγά συνέρχεται. Ακούγεται να λέει ψιθυριστά:

Οδυσσέας Πόσο διαφορετικά

ηχούν εντός μου
όλα.

Πόσο πολύχρωμα

θωρώ όλα όσα
γκρίζα θωρούσε

μέχρι τα εδώ η καρδιά μου.

Κίρκη Είναι ο κόσμος

όπως τον θωρείς
με το φωτισμένο σου τώρα

μέτωπο.

Τώρα θα νιώσεις

πως όλα έρχονται στην ώρα τους.

Όπως το νησί μας
που δεν ανησυχεί!
το πότε θα 'ρθει

η Άνοιξη

Και όλους τους μήνες

του Χειμώνα

δουλεύει στα σπλάχνα του

τους σπόρους

που μέλλονται ν' ανθίσουν.

Και θα γνωρίσεις πως

είναι ανώφελο πια για σε

να κονταρομαχείς

με τους Κύκλωπες

τυφλώνοντάς τους.
Αφού αυτούς μπορείς
τώρα πια
να τους ζεύεις στο άρμα σου
κι αυτοί χαρούμενοι
να σου ανοίγουν
τον δρόμο.

Οδυσσέας Για νέα ταξίδια

χτυπά η καρδιά μου.
Όμως δεν θέλει να ξεχωρίσει
απ' τη δική σου.
Πιότερο απ' τον αιθέρα π' αναπνέει
εσένα θαρρώ πως έχει ανάγκη.

Κίρκη Έλα λοιπόν μαζί μου

για να σου μάθω
πιότερο όμορφα να ταξιδεύεις
και πιο άφοβα να μιλάς.
τούτη η βραδιά κατάλληλη.
Η θάλασσα που συ αγρίευες
για να μάθεις
σε δέχεται
αφού σε διάλεξε.

Και τώρα γαλήνια σε καρτερεί
να τη δεχθείς μ' όμοια γαλήνη.
Αυτή θα δεχθεί τα βήματα σου.
Όλα όσα σου στόρισε
μην τα ξεχνάς.
Όλα όσα θα σου στορίσει
Μ' άπειρη εμπιστοσύνη να τα δεχθείς.
Ο έρωτας της για μας απόλυτος
και δεν χωρεί καμία υποψία.

Οδυσσέας Σ' ακολουθώ.

Κίρκη Έλα λοιπόν σιμά μου
να δω την κάθε σου πληγή
από κοντά.
Και τα κομμάτια σου
που λείπουν
να ψάξω για να βρω
βαθιά στον Κρόνο.

Οδυσσέας Όπως την άνοιξη
τα λουλούδια ανοίγουν
στις μέλισσες.
Κι αυτές μεθώντας

από νέκταρ
της γύρης τους
την ευωδιά
σε άλλα άνθη πάνε.
Λυτρώνοντας τα απ' τη λαχτάρα
Ν' αγκαλιαστούν κι αυτά
γεννώντας νέα άνθη.
Το ίδιο και γω
διάπλατα ανοίγω την καρδιά μου...
Όσες πληγές αιμορραγούν
γλυκά θεράπευσέ τες
.....
Κι όμοια ακέραιος
όπως ο κύρης σου
που κάθε αυγή ανατέλλει
κι ας καίγονταν ολονυχτίς
την Μήνη να φωτίσει.
Το ίδιο και γω να καίγομαι
και να φωτίζω εσένα.

Κίρκη Στο μονοπάτι του Έρωτα

τώρα αγαπημένε μου...
και θα βαδίσουμε
όσες φεγγαρόφωτες νύχτες

θελήσουμε.

Για ν' αναστηθείς...

Η νύχτα τώρα φωτίζεται από μια Αυγουστιάτικη πανσέληνο. Η Κίρκη οδηγεί τον Οδυσσέα στο γιαλό όπου καταλήγει το μονοπάτι του Έρωτα .

Προβάλλουν οι σιλουέτες των Νηρηίδων πάνω στα κύματα. Ομιχλώδεις φηγούρες σχηματίζονται κοντά στο μονοπάτι.

Νηρηίδες Εδώ απ' το σημείο το ιερό αυτό

όπου αγκαλιάζονται αέρας – γη - νερό
κι όπου μ' αρχή αλλά και τέλος μοιάζει.
Ας ξεκινήσουμε για διδαχή
μυστήρια.

Αντάμα με τα αδέλφια μας και
εμείς τελειωνόμαστε.

Και πάνω στα σκοτεινά νερά
που δεν κουράζονται να κυματίζουν
τολμούν μας εμπιστεύονται
οι δυο ακριβοί μας φίλοι
και προχωρούν.

Κάτω ορθάνοιχτα

τ' άγρια σκοτάδια του Άδη.

Ει φίλοι,

Ήλθε η ώρα

να σας αποκαλύψουμε.

τούτο που με λαχτάρα ψάχνατε.

Στις θάλασσες γυρίζοντας ο ένας

Κι η άλλη καρτερώντας το

εις την Αιαία.

Είστε κι οι δυο εραστές

για μας το ίδιο

Ένα.

Πρώτο λοιπόν αγαπημένοι φίλοι

όπου ο Ωκεανός θα μας δείξει

ιδού εδώ.

Εις τας αρχάς του δρόμου σας.

Να δεξιά ο φόβος.

Μ' άπειρες κεφαλές

και νύχια προβάλλει.

Προσοχή φίλοι μας.

Ναι προσοχή.

Ζερβά η Ελπίδα

έχει σκεπάσει μ' ανοιξιάτικους τάπητες

τα μαύρα κύματα.

Και κάνει αυτά πράσινους και πολύχρωμους

της άνοιξης κυματισμούς
χλόης και λουλουδιών
που φωτίζονται από ένα ήμερο δειλί.

Το ίδιο κι οι δυο αυτές ανταπάτες από το δρόμο
Π' αγγίζει τα άλγη της Μήνης
μα και το φως του Ήλιου
μπορούν να μας βγάλουν

.....

Η ανυπομονή
σκοτεινιάζει τους δρόμους μας.

Ο Έρωτας
τους φωτίζει...

Και δεν λησμονάμε ποτέ
πως η Ευδαιμονία
είναι παιδί

της Δημιουργίας

και όχι

της Τύχης...

.....

Είναι σοφία
το να γνωρίζεις τους Ανθρώπους
και φώτιση το να γνωρίσεις τον εαυτό σου.

Ο Φωτισμένος συντονίζεται

με τις ανάγκες του Κόσμου
γι' αυτό ποτέ δεν προβάλλει
σαν μεγάλος στη ζωή του.

Οδυσσέας Προχωρώ κρατώντας το χέρι σου
και δε θα τα' αφήσω
αν δεν δω το χαμόγελο
του νικητή
που χαίρει
για μια ακόμα Ανθρώπινη
Ανάσταση. ..
Εσύ και γω
είμαστε πια
Ένα..

Κίρκη Δεν αγκαλιάζω

πια το γιο μου
μα ακουμπά στο στήθος μου
ο εραστής μου.
Και θα τον βυζιάξω
με το αίμα της καρδιάς μου.

Χορός Χαίρε Γυναίκα της Γης.

Χαίρε γιε της Γυναίκας
με το φωτοστέφανο του έρωτα.

Το Σύμπαν ολάκερο
δονείται.

Από τη μετουσίωση
Που σεις δημιουργείτε.

Ξαφνικά μεσ' από τα ύδατα αναδύεται ο Ερμής. Στα χέρια του κρατά το Κηρύκειο. Τα δυο του φίδια είναι ζωντανά, κινούνται, μοιάζουν να παίζουν. Ακούγεται να λέει ψιθυριστά:

Ερμής Δεν μπορώ τίποτε να βρω.

Μ' αυτούς που όλα
νομίζουν πως ξέρουν
.....
τώρα εδώ στο δρόμο τους
Αναδύω το βραχονήσι
 με το απύθμενο σπήλαιο
που οδηγεί στα άδυτα
της αυτογνωσίας
.....
Για να νιώσεις

Την Ομορφιά της ζωής.

Αγνόησε τον θάνατο.

Η Κίρκη και ο Οδυσσέας βαδίζοντας πάντα πάνω στα κύματα εισέρχονται στο σπήλαιο. Στο εσωτερικό του σπηλαίου τους αναμένει ο Προμηθέας.

Προμηθέας Καλώς ήλθατε

σύντροφοι.

Δικός σας ο πήγασος.

Δικός σας το Χρυσάορ.

Δική σας η Κίβισι

Μ' αυτό που μαρμαρώνει,

Δικό σας τα χρυσά χαλινά,

η λύρα του Απόλλωνα, δώρο στα άγια

της Κίρκης χέρια,

Κι απ' τον Τρισμέγιστο

τον Πυρσό

μ' όλη μας την αγάπη.

Η Κίρκη και ο Οδυσσεάς επιππεύουν τον πήγασο. Ο Οδυσσεάς με το αριστερό του χέρι κρατά τα χρυσά χαλινά και με το δεξί το Χρυσάορ. Η Κίρκη χαμογελώντας με το αριστερό της χέρι φέρει τον μανδύα της μπροστά στο στήθος του Οδυσσέα, ενώ ταυτόχρονα κρατά την λύρα. Ο μανδύας φέρει χρυσοκέντητο το "Μηδέν Άγαν". Με το δεξί της χέρι κρατά υπερυψωμένο τον Πυρσό. Το γοργόνειο το έχει τοποθετήσει στην πλάτη της έτσι που να είναι αδύνατο πισωπλάτα να χτυπηθούν. Η αργυρά κίβισι είναι χιαστί περασμένη στον ώμο της. Ο πήγασος ανοίγει τα φτερά του. Το ταξίδι αρχίζει.

Χορός Τα σκοτάδια σκίζονται

με τα δικά μας σπαθιά.

Σ' αυτό το σημείο

όλο το Σύμπαν λαχταρά:

την Ανάσταση.

Ένα πανέμορφο παιχνίδι

κάνουμε την απόκτηση

της νέας μας όψης.

Ο Οδυσσεάς με το Χρυσάορ ανοίγει δρόμο που φωτίζεται από τον πυρσό χτυπώντας μορφές που προβάλλουν με γρήγορους ρυθμούς μεσ' από τα σκοτάδια..

.....

Έξαφνα βρίσκονται μπροστά σ' έναν Ναό. Πάνω στην πύλη του υπάρχει το "Γνώθι σ' αυτόν". Έχουν φτάσει στο κέντρο της Γης. Τον φυλάει η Λερναία Ύδρα. Σαν ένα τεράστιο δένδρο με μυριάδες κεφαλές είναι ριζωμένη στην είσοδο. Ο Οδυσσέας χτυπώντας μ' όλη του την Δύναμη βλέπει το θεϊκό του σπαθί ανήμπορο. Βγάζει μια τρομερή πολεμική επιθετική ιαχή. Χτυπά τα χαλινά για επίθεση.

Οδυσσέας Φοβερό όραμα

που σε σπαθίζω.
Τολμάς
κι αντιστέκεσαι
στο χρυσό σπαθί
των Ολύμπιων.

Κίρκη Αυτός που νιώθει τι ποθεί

δεν φοβάται να υποχωρεί
.....
Άκου την μελωδία
της λύρας μας.
Αγαπημένε μου.
Εδώ δεν κινδυνεύουμε

από κανέναν πια.
Έξω απ' τα δικά μας τα πάθη.

Η Κίρκη σβήνει τον πυρσό και τον βάζει στην Κίβισι. Αρχίζει να παίζει τη Λύρα. Η Λύρα ηχούσα ακτινοβολεί. Η Λερναία Ύδρα ακούγοντας τη μελωδία μεταμορφώνεται στο δένδρο της Γνώσης.

Φωνή Ίδού τη στιγμή τούτη την Άγια

(μέσα από
το δένδρο) Εγώ στο δένδρο της γνώσης
μεταμορφώνομαι.

Κίρκη και Οδυσσέας αφιπτεύουν. Εναποθέτουν τα όπλα-δώρα στον πήγασο που πετώντας γυρνά πίσω. Έχουν κρατήσει μόνο τη λύρα που συνεχώς μελωδεί στα χέρια της Κίρκης. Στο δένδρο της Γνώσης, παρουσιάζεται ένα φίδι που φέρνει στους νεοφερμένους τον " απαγορευμένο καρπό" . πάνω του είναι Γραμμένο: "Δεν υπάρχει θεός μεγαλύτερος από το ΛΟΓΟ αφού ο ΛΟΓΟΣ δημιούργησε όλους τους θεούς". Η Κίρκη τον δέχεται, τον διαβάζει, και με αυτοπεποίθηση τον Γεύεται ύστερα τον προτείνει στον Οδυσσέα.

Οδυσσέας Σ' ακολουθώ...

Κίρκη Τη μελωδία της καρδιάς μου
με τη θεια Λύρα
Λευτερώνω.
Και σε
πόρτα της Αυτογνωσίας
συντροφεύω με τους ήχους μου.

Υμνωδώντας με τη Λύρα πλησιάζουν την πύλη του Ναού.
Ακούγεται μια φωνή.

Φωνή Ποιος;

Ποιος;

Ποιος;

Κίρκη Εσύ ...

Εσύ. ..

Εσύ.. .

Η πύλη ανοίγει αργά. Εισέρχονται στο Ναό. Στο κέντρο του βρίσκεται ένας χρυσός θρόνος. Πάνω του κάθεται η Αφροδίτη. Στη βάση του θρόνου γύρω-γύρω πύρινα Γράμματα που φωτίζουν άπλετα λένε: "Η ομορφιά είναι πάντα κρυμμένη πίσω από ένα χρυσό προσωπίο". Το φίδι τους ακολουθεί και ανεβαίνει στην αγκαλιά της Αφροδίτης. Εκεί μεταμορφώνεται στον Έρωτα.

Οδυσσέας Θεά της ομορφιάς

το βλέμμα μου.

Μ' άπειρο σεβασμό

κλίνω.

στα κάλλη που συ εκπροσωπείς.

Αφροδίτη Τα λόγια μου κρύβουνε πάντοτε μια αλήθεια

και οι πράξεις μου ποτέ δεν είναι τυχαίες

.....

Μέσα σε βαθιά σκοτάδια βυθίζονται

αυτοί που δεν ακολουθούν την ομορφιά.

Σε βαθύτερα ακόμα σκοτάδια βυθίζονται

όσοι αφοσιώνονται μόνο στην ομορφιά

.....

Δες κι ακολούθησε τη Ζωή...

Αστραπές και βροντές συγκλονίζουν το Ναό. Η Κίρκη χάνεται. Σιγή. Ο Οδυσσέας αντικρίζει στον θρόνο τώρα πια την Κίρκη να τον κοιτά στα μάτια κρατώντας στην αγκαλιά της τον Έρωτα.

Κίρκη Πλησίασε Οδυσσέα...

Συ θέλησες

και γω έστερξα...

Αφού και γω

σε διάλεξα...
Μίλα τώρα
με τα μάτια
του Έρωτα....

Ο Οδυσσέας πλησιάζει κοιτώντας στα μάτια τον Έρωτα ωσάν υπνωτισμένος .

Οδυσσέας Στα μάτια σου βλέπω

τη λαχτάρα να με συντρίψεις
για να λευτερωθείς.

Προχωρεί

Προχωρεί

Προχωρεί.

Και ας μου συντρίψεις την καρδιά.

Μαζί με σένα και γω θα πορευτώ.

Ο Έρωτας υπερίπταται των Εραστών. Η Κίρκη κατέρχεται του θρόνου και ασπάζεται τον Οδυσσέα στα μάτια. Η Κίρκη και ο Οδυσσέας βαδίζουν προς την Πόλη. Αυτή Γράφει πάνω της "πάντων μέτρο Άνθρωπος". Ένα νέφος τυλίγει και τους τρεις. Το νέφος αργά αργά χάνεται. Ο Έρωτας έχει μεταμορφωθεί στον Εωσφόρο.

Εωσφόρος Καίγομαι φωτοδοτώντας σας

αιώνες και αιώνες.

τώρα λυτρωμένος

απ' τους δικούς σας τους Άθλους

ας αναπαυθώ στην Αγκάλη σας.

Είναι μακρύς ο δρόμος μου

για τα νέα μου Αδέλφια.

*Ο Εωσφόρος πλησιάζει την Κίρκη και τον Οδυσσέα. Αυτοί τον αγκαλιάζουν
ωσάν παλινοστούντα μοναχογιό Η Πύλη του Ναού αργά-αργά ανοίγει.
Μπρος τους σκοτάδι. Ένα νέφος τυλίγει και τους τρεις. Ακούγεται αλλοιωμένη
η φωνή του Εωσφόρου.*

Εωσφόρος Προτιμώ την ελευθερία στην Κόλαση.

Από την υποταγή στον Παράδεισο

. . . Άρατε πύλες του Άδη

και το παραπέτασμα

της μήτρας μας.

Ιδού

εγώ ανοίγω στα δύο.

Μέσα από το νέφος ξεπροβάλλει μια Ρομφαία. Η Ρομφαία χωρίζει στα δυο τα σκοτάδια που αποσύρονται. Το νέφος διαλύεται.

Η Κίρκη και ο Οδυσσεάς πιασμένοι από το χέρι αντιλαμβάνονται ότι βρέθηκαν στον γιαλό της Αιαίας. ακριβώς στο σημείο από όπου ξεκινήσανε για τη μύηση στο μονοπάτι του Έρωτα. Γλυκοχαράζει πορφυρά ο Ορίζοντας, σε κάποια απόσταση και ο Εωσφόρος.

Ξημερώνει...

Μονόλογος Τα μάτια σας

Εωσφόρου ώριμα να δούνε

το φως του Ήλιου.

Μ' άπειρη αγάπη

σας φύλαττα απ' αυτό.

Μ' άπειρη αγάπη

σας δίδω σ' αυτό.

Η περηφάνια του αδελφού μας

Ήλιου

είναι τώρα και δική σας.

Τώρα γνωρίσατε

την υπομονή του

να φωτίζει χρόνια ατέλευτα

τη Σελήνη.

Και την ιπποτική του αγάπη

ν' αποσύρεται όταν αυτή

επιθυμεί να ταξιδεύει μόνη
συντροφιά με τ' αστέρια
στο σκηνικό τ' ουρανού...

Τώρα γνωρίσατε
την πρόνοια
να μην πλησιάζετε
πιότερο από το που
χρειάζεται.

Αυτό π' αγαπάτε...
Τώρα γνωρίσατε
την αυστηρότητα
να καίτε αυτό
που επείγεται να καεί...

Τώρα γνωρίσατε
τη δύναμη
Να σηκώνετε κομμάτια
από θάλασσες
και τρυφερά να τα εναποθέτετε
εκεί που αυτά επιθυμούν...

Τώρα γνωρίσατε
τη σεμνότητα
να απαγορεύετε κάθε βλέμμα
δουλικής ευχαρίστησης...
Τώρα γνωρίσατε

τον σηματορό
των διαδρομών της ατραπού σας...
Τώρα γνωρίσατε
την ομορφιά
της αρχής και του τέλους
κάθε ημέρας.
Μάθατε να ζωγραφίζετε
τα επτά χρώματα
της συμφιλίωσης
μετά την καταγίδα
Στη δοκιμασία
του μαθητευόμενου μάγου
παίρνοντας στα χέρια σας
τη δύναμη του αδελφού μας.
Βεβαιώστε
με κάθε σας
κίνηση
τον συμπαντικό σας
Έρωτα στην Ομορφιά.
Άξιοι να πάρετε τη θέση
του Άξια τιμωρηθέντα Φαέθωνα.
Άξιοι να σας δεχθούμε
σαν αδέρφια μας.
Κοινωνήσετε

τη Μύηση
της Ομορφιάς.

Ο Εωσφόρος ανοίγει τα φτερά του και αρχίζει να πετά. Κατευθύνεται προς τον ανατέλλοντα Ήλιο. Μετουσιώνεται σε Φως-Ήλιο..

Κίρκη Ξανά στο νησί μας.

Οδυσσέας Στο σημείο που ξεκινήσαμε.

Και όμως δεν είναι πια το ίδιο ...
...Φωτίζεται από τον αδελφό μας
Ήλιο.

Ιδού τώρα μας αγκαλιάζει.
Με δάκρυα νοσταλγικά
της δροσιάς της χαραυγής.
Κι αντάμα ακούμε
και χορωδούμε.

Των Γαλαξιών του Σύμπαντος
τους Χαιρετισμούς.

Πουλιά Χαρούμενα εμείς ευαγγελίζουμε

την Ανάσταση των Αδελφών μας.

Λουλούδια Ευωδιαστά εμείς και πολύχρωμα
αγκαλιάζουμε τ' Αδέλφια μας.

Αέρηδες Φιλούμε τα Χείλη σας
που 'ναι δικά μας χείλη.

Χορός Μέσα στο σώμα μου
Θυμάμαι.
Μέσα στο νου μου
οραματίζομαι.
Μέλλον και Παρελθόν
ζουν στο Παρόν.
Όλα μου τα σημεία
πάλλονται στο τελευταίο μου
Μόριο.
Ευαγγελίζουμε τη Θεογεννήτρια Ουσία μας.
Κάθε μας νέα μορφή
αγκαλιάζουμε με την ίδια στοργή.
Καλό και κακό
σβήνουν εδώ.
Έχουμε Τειρεσία της καρδιάς μας
Τ' Αγιόμορφο Φως.

Ο Ήλιος σταματά να υψώνεται στον ορίζοντα. Στην Ανατολή ξεπηδούν από τη θάλασσα τεράστιοι πολύχρωμοι πίδακες. Μοιάζουν να σχηματίζουν ένα στέμμα για τον Ήλιο που αρχίζει να επιστρέφει στη θάλασσα. Ο Ήλιος χάνεται πίσω τους ενώ αυτοί μετασηματίζονται σε πρωτόγνωρα λουλούδια, που διαρκώς αλλάζουν χρώματα, σχήματα, θέσεις δημιουργώντας ένα Τεράστιο μπουκέτο που ακτινοβολεί. Παρουσιάζεται στην ανατολή ένα τριπλό ουράνιο τόξο. Πολύχρωμα φωτεινά σύννεφα προβάλλουν γύρω-γύρω από τον ορίζοντα. αργά-αργά ανεβαίνουν και σχηματίζουν στην Ανατολή δυο Τεράστιες ανάγλυφες φιγούρες όμοιες με την Κίρκη και τον Οδυσσέα. Οι Ανθρωπόμορφες αγκαλιάζονται και φιλιούνται στο στόμα. Ένας πρωτόγνωρος ύμνος συγκλονίζει τα πάντα.

Μεγάλο Αγαπώ, Θαυμάζω, Νιώθω.

Χορικό Όλα στο σώμα μου.

Μουσοποιώ κάθε μου κίνηση

Αέναα προχωρώ

στους δρόμους μου.

Τους ορατούς

μα πάντα Πρωτόγνωρους.

Σιγή και Μουσική

Ακολουθούν τα βήματα μου.

Με ιχνηλάτη την Ομορφιά

πάντα πορεύομαι.
Κι οι μορφές
που αφομοιώνω
Ανασηματίζουν
τις νέες μου
εικόνες.
Ασπάζομαι το χθες
Δημιουργώντας το Σήμερα.
Που θ' ανασάνει
τον επόμενο θαυμασμό.
Κι όταν δεν βρίσκω
Την ταιριαστή γι' αυτόν
Μουσική
Αγαπώ την Σιγή μου.
Γιατί! Αυτή Κυοφορεί!
Τις νέες μου Μελωδίες.
Τις μέλλουσες
ν' αντηχήσουν
Στο Αύριο
Που Βρέφος αυτό
Ανασταίνω
Στην Αγκαλιά μου...

DE TE FABULA NARRATUR